

saa maa det dog erindres, at vore Midler ere saare begrænsede, og at D. K. N. kom noget hovedkulds til Verden og har baaret Præg deraf. Men Tiden burde nu være inde til Opfyldelsen af de Forhaabninger, hvormed *Kirstine Frederiksen* i sin Tid hilste dets Dannelse (1898). Hun, som var Protokolfører ved I. C. W.s Stiftelse i 1888, var som bekendt den, der bragte Tanken frem herhjemme. Hun saa, at Nationalraadet kan og bør være det Baand, der knytter alle danske Kvinder sammen, saa at de ved given Lejlighed kan løfte i Flok; hun ønskede, at hendes Land skulde være med i den store Kæde, der strækker sig fra Land til Land, og hun vidste, at vi ad den Vej lettest vilde kunne faa nye Impulser, Kundskaber og Oplysning om beslægtede Foretagender. Det slaar En ved det internationale Arbejde, hvorledes de samme Sager er paa Dagsordenen overalt. Ny Syd-Wales f. Eks. er dog ret langt borte fra Danmark; men naar dets nationale Kvinderaad med en Tak for Meddelelser om de Love, der blev vedtagne for Kvinders Ligestilling med Mænd i sidste Rigsdagssamling, samtidig fortæller, at de netop er i Færd med at arbejde for de samme Forbedringer i deres Stilling, og at de »endelig« maa have at vide, hvad det er: at være Forlover, bliver Jorden ligesom mindre og Fællesskabsfølelsen stærkere. Og nu er det vor Bøn til Kv. og Sf.s Læsere, som allerede gennem Dansk Kvinde-samf. er knyttede til D. K. N.s Interesser, at de hver i sin Kreds vil virke til at udbrede Kendskabet til Nationalraadets Tilværelse og til dets Arbejde, og skaffe det større Tilslutning. Vore Kvindeforeninger skulde begejstres til at se, at foruden den virkelig praktiske Nytte, de kan høste gennem Tilslutningen, saa er den ideelle Side, som Frk. Paludan-Müller begyndte med at fremhæve, vel et Offer værd; ad den Vej kan vi ogsaa tjene vort eget Land.

*Johanne Monrad,*

Viceformand i D. K. N. og Medl. af det internationale Presseudvalg.

## Fra Udlandet.

### Amerika.

*Kvinderne og Præsidentvalget.* Ved det nylig stedfundne Præsidentvalg i de Forenede Stater søgte Stemmerets Kvinderne i New York at vække Interesse for deres Sag ved at opstille særlige Stemmeurner rundt om i Byen og opfordre Kvinderne til heri at afgive deres Stemme, omendskønt de jo ikke har Stemmeret. Mrs. Carrie Chapmann Catt var en af de første, der afgav sin Stemme. Ialt blev der afgivet ca. 2000 kvindelige Stemmer, af hvilke de fleste faldt paa Taft, som menes at være gunstig stemt for Kvinders Valgret.

»The Woman's Journal«.

### England.

*Kvindelige Borgmestre.* I to Kommuner i England har man allerede gjort Brug af den nye Lov, ifølge hvilken Kvinder kan vælges til alle kommunale Hverv, og valgt kvindelige Borgmestre. Den først valgte bærer det blide Navn Mrs. Dove; hun er valgt i Byen High-Wycombe, hvor hun har været Skolebestyrerinde gennem en længere Aarrække. Mrs. Dove, som er 60 Aar gammel, var i sin Tid en af de første kvindelige Studenter i England, og hun har gennem Aarene udrettet et stort Arbejde i sin Kommune, særlig for Forbedring af Skole-, Hospitals- og Sundhedsvæsen. Den anden kvindelige Borgmester, Mrs. Elisabeth Garret Anderson, som er Læge, er bleven enstemmig valgt til Borgmester i Aldeburgh. Hun har været en meget opofrende Læge og er tillige ivrig Forkæmperinde for Kvindestemmeretten. Det fortælles, at hun sidste Sommer, da adskillige Suffragetter maatte vandre i Fængsel, sagde til sin Datter, som ogsaa er Læge: »Jeg synes, at en af vor Familie burde gaa i Fængsel, og da jeg ikke mere praktiserer, maa det helst være mig. Jeg vil tage Del i næste Kvinde Demonstration, og saa hører I nok snart, at jeg er sat fast.« Det lykkedes dog Familien at overbevise hende om, at hendes Helbred næppe vilde kunne taale et Fængselsophold. Som Borgmester i Aldeburgh vil hun vel nok undgaa Muligheden af at komme i Fængsel, da dette jo ikke vilde stemme med hendes Embedspligter.

»The Woman's Journal«.